

РЕШЕНИЕ

№ 38096

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7889** по описа за **2025** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 6Зв от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. Г. Б., подадена чрез процесуалния му представител адв. К. Ч., срещу Решение № 2217 от 17.06.2025 г., постановено по АНД № 8783/2024 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 101 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №23-4332-029918/08.12.2023 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи–отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл.174, ал.3, пр. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Счита, че от въззивна инстанция не е взет предвид огледа на вещественно доказателство СД диск, съдържащ запис на разговор проведен между Б. и служители на Национална система 112. Посоченият разговор доказвал, че касаторът е бил жертва на полицейски произвол, бил е на мястото на проверката над два часа и не му е предложено да бъде изпробван с тест за наркотични и упойващи вещества. Счита, че от НП не става ясно за какво конкретно нарушение е наказано лицето. Отделно от това счита, че процедурата за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози в кръвта е опорочена. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС, заедно с потвърденото с него НП. Претендира присъждане на

разноски.

Ответникът по касационната жалба началник група към Столична дирекция на вътрешните работи–отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния представител юриск. П. изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представения писмени бележки от 21.10.2025 г. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на подадената касационна жалба, като предлага решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка: На 09.11.2023 г. около 00:10 ч. А. Б. управлява лек автомобил „Тойота Секвоя“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул. „Проф. д-р И. С.“ пред № 7а, с посока на движение от [улица] към [улица]. При извършена проверка от служители на ОПП- СДВР водачът категорично отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични и упойващи вещества с Д. Тест 5000, номер ARMF-0097. На водача е издаден талон за медицинско изследване №0150241 за ВМА, [населено място]. Лицето не е дало кръвна проба за медицинско изследване.

С акт за установяване на административно нарушение АУАН Серия ГА №1143253, съставен от младши автоконтрольор при ОПП- СДВР, на Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП, на основание чл.174, ал.3, пр. 2 от ЗДвП.

Въз основа на горепосочения акт е издадено обжалваното наказателно постановление, като наказващият орган е възприел фактическите констатации от АУАН.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Районният съд правилно е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на административнонаказващия орган, които да са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. АУАН и НП са издадени от териториални и материално компетентни органи. Отразените в тях факти и обстоятелства са установени с надлежни и достатъчно писмени и гласни доказателства, направените въз основа на тях изводи за авторството на нарушението в лицето на касатора, както и за субективната и обективната страна на самото нарушение са

обосновани и правилни. Не води до различни фактически изводи огледа на вещественно доказателство CD-диск, съдържащ разговор между касатора Б. и служител на национална система тел.112, в който той изказва недоволство, че е спрял за проверка, което приема за полицейски произвол, както и че се налага да чака автопатрул, който да извърши проверката за употреба на алкохол и наркотици. Спазени са формата и реда при съставянето/издаването на АУАН и НП, като правилно СРС е констатирал, че същите съдържат минимално изискуемите реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

В чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е възведена императивната забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В тази връзка в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е предвидено, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

С оглед касационните доводи следва да се посочи, че текстът на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предвижда, че съставомерното деяние се състои в отказа на водача да изпълни разпореждане на контролния орган да бъде извършена проверка с техническо средство или в неизпълнение на предписанието на контролния орган за медицинско изследване. Т.е., не невъзможността да се установи употребата на наркотични вещества или техни аналози от водача, като последица от едновременния му отказ да се извърши, както проверка с техническо средство, така и медицинско изследване, е основание за прилагане на административно наказателна отговорност, а самият отказ да се изпълни задължително разпореждане на контролния орган или дадено от него задължително предписание.

В случая, няма съмнение и спор, че независимо от конкретно сочените причини и обяснения за това, касаторът не е изпълнил, както нареждането на контролните органи за извършване на проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, така и нареждането на контролните органи за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Предвид това, настоящият съдебен състав приема, че в случая са проявени и двата фактически състава, предвидени в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, осъществяването на които е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Цитираната законовата разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Настоящият състав намира, че нарушението е доказано по несъмнен начин, като доказателства противостоящи на отразеното в акта, не са събрани по делото.

Неоснователно е и възражението за законосъобразност на проверката, поради липса на предпоставките по чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Визираната разпоредба на Наредбата действително предвижда, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или

техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. Според касатора не са били налице външни признаци или поведение, от което следвало, че тя изобщо не е следвало да бъде тествана и затова проверката е извършена в нарушение на закона. В тази връзка следва да се посочи, че в чл. 58, ал. 1, т. 3 от Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, е предвидено, че служителят, назначен в наряд за контрол на пътното движение, спира водачите на ППС за проверка, когато начинът на движение и поведение поражда съмнения към водача на МПС за преумора, употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Преценката дали на конкретния водач да бъде извършена проверка за употребата на наркотични вещества е предоставена изцяло в правомощията на контролните органи и тя не подлежи на съдебен контрол в настоящото производство. За нарушение на изискването за нейното извършване, когато такава е била наложителна предвид посочените критерии (начин на шофиране, поведение, реакции на лицето), съответните държавни служители от МВР биха носили дисциплинарна отговорност. Адресати на предвиденото в чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. и Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. задължение са именно контролните органи, а не водачите, които не могат да извличат от цитираните разпоредби основания за неизвършване на проверка по причини, че тяхното поведение или реакции не са дали повод за такава. Външните признаци са индивидуални и преценката на контролните органи в конкретния случай е била и правилна при това, доколкото е налице изричен отказ за проверка с техническо средство и отсъства информация за проведено медицинско изследване по реда на цитираната наредба, което да преодолее основаниято за налагане на административно наказание. Способът за опровергаване на фактическото основание за издаване на НП - отказ от проверка с техническото средство е провеждане на медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, резултатът от което да е отсъствие на наркотични вещества или техни аналози, при издаден талон за изследване. В случая това не е сторено от касатора, при издаден талон.

Наложено наказание, съдът намира за законосъобразно определено, тъй като съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП нарушителят се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв. Наложено наказание е глоба в размер на 2 000 лв., както и в условията на кумулативност лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, т. е., наложеното наказание е в абсолютно определения от закона размер.

По тези доводи обжалваното решение е законосъобразно и същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед разпоредбите на чл. 63д, ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, направеното от процесуални представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, като същото следва да бъде определено в размер на 130 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2217 от 17.06.2025 г., постановено по АНД №8783/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА А. Г. Б., с [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноски в размер на 130 /сто и тридесет/ лева, за юрисконсултско възнаграждение за

касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.